

**Revista de istorie a
Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu”
Focșani**

Clepsidra

Nr. 11, anul 2023

Clepsidra(Focșani.online)

ISSN 2344 - 0953

ISSN-L 2344 - 0953

Cuprins

► În anul acesta.....	pag. 3
Nițulescu Ana Maria, clasa a IX-a D	
► Statuia lui Zeus din Olimpia.....	pag. 4-6
Terteleac George, clasa a XI-a A	
► Imperiul Otoman și Țările Române.....	pag. 7-9
Hîrșu Florian, clasa a XI-a F	
► Acordul de la Bretton Woods.....	pag. 10-11
Mocanu Adrian, clasa a XI-a C	
► Colosul din Rodhos.....	pag. 12-13
Gheorghiu Cătălina, clasa a XI-a A	
► Sfârșitul celui de-al Treilea Reich.....	pag. 14
Dumitrașcu Andrei Valentin, clasa a XI-a F	
► Constantin “Bâzu” Cantacuzino - asul aviației militare române.....	pag. 15-16
Avram Laurențiu-Gabriel, clasa a XI-a A	
► Grădinile suspendate ale Semiramidei.....	pag. 17-19
Mușat Maria, clasa a XI-a A	
► ”Baronul Roșu” Manfred von Richthofen	pag. 20-21
Popescu Daria Teodora, Țăranu Maria, Bianca, clasa a XI-a A	
► Armele supreme ale lui Hitler.....	pag. 22-24
Mînzală Andreea-Gabriela, clasa a XI-a A	
► Elena Ceaușescu sau Lenuța a lu’ Briceag	pag. 25
Panait Ana Maria, clasa a XI-a F	
► Serviciul Special de Informații Român.....	pag. 26-27
Balosin Raluca Alexandra, clasa a XI-a F	
► Misterul creează fascinație.....	pag. 28-29
Mihai Daria Alexandra, clasa a XI-a F	
► Istoria vinului.....	pag. 30-31
Stîngaciu David, clasa a XI-a C	
► Istoria lalelelor.....	pag. 32
Candrea Călin Vicențiu, clasa a IX-a F	

România dedică anul 2023 cărțurarului Dimitrie Cantemir

Dimitrie Cantemir

n. 26 octombrie 1673
d. 21 august 1723

A fost domnul Moldovei în două rânduri (martie-aprilie 1693 și 1710 - 1711) și un mare cărturar al umanismului românesc. Printre ocupațiile sale diverse s-au numărat cele de: enciclopedist, etnograf, geograf, filozof, istoric, lingvist, muzicolog și compozitor. A fost membru al Academiei de Științe din Berlin.

Operele principale ale marelui cărturar:

- *Divanul sau Gâlciava înțeleptului cu lumea sau Giudețul sufletului cu trupul*, scrisă în limbile română și greacă, tipărită la Iași în 1698;
- *Sacrosanctae Scientiae Indepingibilis Imago* (Icoana de nezugrăvit a științei sacrosante), 1700;
- *Istoria ieroglifică* scrisă la Constantinopol în română (1703 - 1705);
- *Istoria Creșterii și Descreșterii Imperiului Otoman*, redactată în latină: *Historia Incrementorum atque Decrementorum Aulæ Othomanicae*, între 1714 și 1716;
- *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor* scris mai întâi în latină, dar tradus apoi de autor în română (1719 - 1722);
- *Descriptio Moldaviae* (*Descrierea Moldovei*) scrisă în latină (1714 - 1716), când trăia în Rusia;

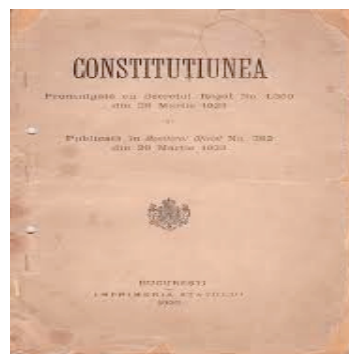
Alte lucrări:

- *Compendiolum universae logices institutiones* (1701) (Prescurtare a sistemului logicii generale)
- *Monarchiarum physica examinatio* (Cercetarea naturii monarhiilor). Este un tratat asupra esenței monarhiei.
- *Vita Constantini Cantemyrii, cognomento senis, Moldaviae Principis. Auctore: Demetrio Cantemyrio* (Viața lui Constantin Cantemir poreclit cel Bătrân, domnul Moldovei) (1716-1718), în l. latină;
- *Sistema religiei mahomedane*, scrisă în latină: *Systema de religione et statu Imperii turcici*;
- *Cartea științei muzicii* (Kitab-i-musiki);

- *Scurtă povestire despre stârpirea familiilor lui Brâncoveanu și a Cantacuzinilor. Memorii către Petru cel Mare*, scrisă în l. rusă;
- *Historia moldo-vlachica* (Istoria moldo-valahă), o operă de erudiție despre originile românilor din Moldova, Muntenia și Transilvania, scrisă între 1714 și 1716;
- *Ioannis Baptistae Van Helmont --Physices universalis doctrina* este o laudă închinată misticului flamand Van Helmont (scrisă între 1700--1704).

(https://ro.wikipedia.org/wiki/Dimitrie_Cantemir)

100 de ani de la Constituția din 1923

Constituția Regatului României din 29 martie 1923 a fost constituția României adoptată după Marea Unire. A fost în vigoare până la adoptarea Constituției din 1938 și apoi (cu restricții) în perioada 1944–1947.

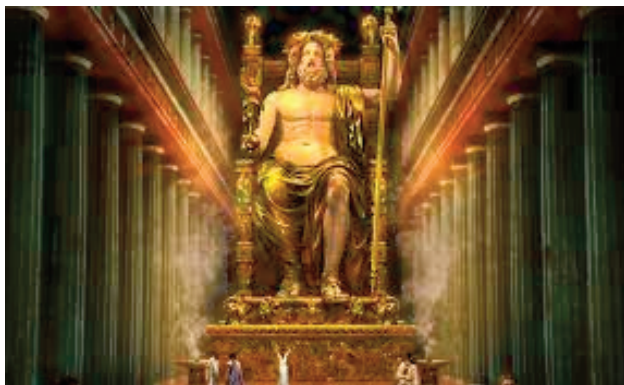
Elaborat în 1923, proiectul actului fundamental a fost supus dezbaterii parlamentare. După ce a fost adoptată de Parlament, constituția a fost sancționată și promulgată de regele Ferdinand I la data de 28 martie 1923 și publicată în Monitorul Oficial nr. 282 din 29 martie 1923, dată la care a intrat în vigoare.

Adoptarea Constituției din 1923 reprezintă un moment unic în istoria constituțională a României, prin care s-a desăvârșit și s-a consolidat, la nivel de Lege fundamentală, proiectul național al românilor de înfăptuire a statului național unitar român, fiind actul politico-juridic care a permis unificarea legislativă și administrativă a statului român după Marea Unire de la 1918.

(https://ro.wikipedia.org/wiki/Constitu%C8%9Bia_Rom%C3%A2niei_din_1923)

Nițulescu Ana Maria,
clasa a IX-a D

STATUIA LUI ZEUS DIN OLIMPIA

Statuia lui Zeus este una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, sculptată în tehnica criselefantină, în fildeș ornată cu aur și având o structură internă din lemn. Statuia a fost realizată de către sculptorul Phidias în preajma anului 435 î.H. în orașul Olympia din Grecia. Pentru adăpostirea statuii a fost construit un templu.

Se crede că în anul 394 statuia a fost transportată la Constantinopol, unde avea să fie distrusă de un incendiu în anul 475.

În 1958 a fost descoperit la Olympia și atelierul lui Phidias, unde s-a lucrat la realizarea statuii, și au putut fi identificate câteva din tehnicile de lucru folosite (ulterior atelierul a fost transformat într-o bazilică creștină, în prezent ruinată).

Statuia avea înălțimea de aproximativ 13 m, iar soclul nu depășea 14 m, înfățișându-l pe Zeus așezat pe un tron cu un spătar înalt, bogat decorat. În mâna dreaptă ținea o statuie a zeiței Nike, lucrată în fildeș și aur, capul era încununat cu ramuri de măslin. În mâna stângă, Zeus ținea un sceptru pe care stătea un vultur de aur. O mantie îi cădea de pe umeri peste torsul gol și-i acoperea picioarele. Părțile corpului neacoperite erau de fildeș, picioarele erau rezemate pe un taburet, susținut în cele patru colțuri de sfincși de aur.

Expresia feței lui Zeus imprimă privitorului o profundă emoție. Forța și în același timp seninătatea au impresionat pe toți cei care au privit statuia și a căror părere s-a păstrat ca mărturie scrisă.

În fața statuii exista un bazin care conținea uleiul necesar întreținerii, având în același timp și rolul unei enorme oglinzi în care se reflecta statuia.

Publicul nu se putea apropia de statuie, nici nu o putea vedea în fiecare zi. Antioh al IV-lea Epifanul (175 - 164 î.H.), regele Siriei elenistice, a oferit templului o draperie de purpură, care a fost montată în fața statuii și nu era îndepărtată decât la solemnități.

Templul lui Zeus din Olympia

După victoria decisivă a grecilor, conduși de Temistocle, asupra perșilor, în bătălia navală de la Salamina (480 î.H.), s-a hotărât să fie construit la Olympia un templu consacrat lui Zeus. El a fost construit de arhitectul Libon originar din Elida (Peloponez) și a fost terminat în anul 457 î.H. Templul a fost realizat în ordinul "doric peripter hexastil", cu șase coloane în fațada principală și câte treisprezece coloane pe fațadele laterale, cu dimensiuni de 67,12 m lungime, 27,68 m lățime și 20,25 m înălțime totală, până la partea superioară a frontonului (conform descrierii lui Pausanias).

Templul era acoperit cu plăci de marmură, iar frontonul de est purta o Victorie aurită. Decorația sculpturală a celor două frontoane, executate se pare de Paeonios și Alcámenes, a făcut faima acestui templu.

Lumina care pătrundea în templu și cea dată de flacăra parfumurilor care ardeau pe trepiede de bronz era suficientă pentru a îmbrățișa toată mărișia statuii.

Umbre și lumini jucau pe sandalele de aur, prin cutele mantiei bogat drapate, pe torsul palid de fildeș, pierzându-se pe fața calmă și fruntea senină, în ochii care concentrau toată viața statuii lui Zeus.

Atelierul lui Phidias în momentul de față

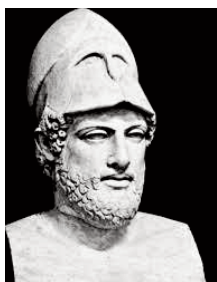
Despre Sculptorul Phidias

Phidias (n. 500 î.H., Atena, Atena clasică – d. 430 î.H.) a fost un sculptor grec din epoca lui Pericle, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai perioadei clasice din cultura greacă.

Plutarh relatează că Phidias fost însărcinat de Pericle să conducă lucrările de construcție a Acropolei Ateniene. A îndrumat realizarea și decorarea Parthenonului.

Opera sa cea mai importantă a fost statuia lui Zeus din Olimp, din aur și fildeș, care avea o înălțime de 13 m și este considerată una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. Alte lucrări celebre au fost Athena Promachos și Athena Parthenos.

Datele biografice ale sculptorului sunt puțin cunoscute, există numai presupuneri despre tendința spre perfecțiune a sculptorului grec care ar fi distrus operele sale originale, astfel că astăzi nu se mai păstrează decât copii ale lor.

- Din marea statuie a lui Zeus la Olympia nu a rămas decât soclul. Aspectul ei ar fi rămas necunoscut, dacă Pausanias nu ne-ar fi lăsat bogată și amănunțită sa descriere. După cum spune Pausanias, sculptorul a lucrat la opera sa într-o clădire care era cunoscută și șase secole mai târziu sub numele de "atelierul lui Phidias". El a avut drept colaboratori, un pictor - fratele său, Panaenos - și un gravor, Colotes, originar din insula Paros. După ce statuia a fost complet gata în atelier, ea a fost demontată și transportată piesă cu piesă în templu, unde a ea fost remontată pe soclul de marmură dinainte pregătit.

Olympia

Localitatea Olympia era situată în partea de vest a Peloponezului, la aproximativ 10 km de țărmul mării Ionice, la confluența fluviului Alfeu cu râul Cladeos. Așezată pe partea dreaptă a fluviului, la poalele muntelui Cronion, într-un peisaj mereu verde, Olympia nu a fost niciodată un oraș propriu-zis, ci un vast sanctuar unde temple, altare și clădiri publice, consacrate diferitelor zeiități, se aflau reunite sub conducerea spirituală atribuită lui Zeus.

La origine, Olympia era un centru pur religios, de importanță locală, apoi faima sa a crescut prin Jocurile Olimpice, la care s-a adăugat importanța politică a sanctuarului; a devenit cu timpul un centru diplomatic, în care se hotăra uneori soarta statelor grecești.

Conform legendelor, ținutul Olympia fusese cucerit de doriieni, conduși de către eroul Heracles (Hercule). Ei au trasat limitele incintei sacre numită "Altis", denumire provenită din cuvântul altis, care înseamnă *crâng* sau *dumbravă*. Pe această platformă, amenajată în terase, s-au construit în decursul timpurilor multe edificii sacre. În secolul al V-lea î.Hr. s-a construit marele templu al lui Zeus, Theokoleonul (locuințele preoților) și Prytaneionul (unde era adăpostit focul sacru).

Cercetări arheologice

Nu se cunosc cu siguranță împrejurările în care a dispărut opera lui Phidias. La aproape 60 de ani după terminarea lucrării, plăcile de fildeș au început să se desprindă, fiind nevoie de o restaurare. Se presupune că statuia ar fi fost distrusă o dată cu incendierea templului în anul 408. După unii cercetători, ea ar fi fost dusă la Constantinopol din ordinul împăratului Teodosiu al II-lea, unde ar fi fost distrusă de un incendiu în anul 475.

Resturile templului din Olympia unde a fost statuia lui Zeus

Deși templul a fost distrus aproape în întregime, au rămas totuși fundațiile, o parte din pardoseală și unele fragmente din coloane, din antablament și din frontoane, ceea ce a ajutat mult la reconstituirea lui.

Ernest Curtius

Lucrările arheologice au început la Olympia la începutul secolului al XIX-lea, descoperind - printre altele - în 1829 amplasamentul templului. În perioada 1875-1881, o misiune arheologică germană sub conducerea istoricului Ernst Curtius. A descoperit un mare număr de edificii și ansambluri, precum și un număr impresionant de obiecte, monede, inscripții, obiecte de ceramică. Cu această ocazie, s-au descoperit și numeroase fragmente ale templului lui Zeus precum și soclul statuii.

Monedă antică din timpul împăratului roman Hadrian, reprezentând statuia lui Zeus

Bibliografie:

-Peter A. Clayton, Cele șapte minuni ale lumii antice, Editura Saeculum IO, București, 1999;
https://ro.wikipedia.org/wiki/Statuia_lui_Zeus_din_Olympia;
<https://ro.wikipedia.org/wiki/Phidias>;
https://ro.wikipedia.org/wiki/Olympia,_Grecia.

Terteleac George,
clasa a XI-a A

Imperiul Otoman și Țările Române

Cu siguranță fiecare dintre noi a auzit cel puțin o dată despre nenumăratele conflicte militare dintre oștenii moldoveni sau cei munteni și turcii otomani. Acest imperiu aflat în plină expansiune le-a creat probleme Țărilor Române care încă erau dependente față de vecinii ungari și poloni. Se poate spune că acest Imperiu s-a format pe scheletul imperiului Roman de Răsărit numit Bizanț, după ce, în urma cuceririi orașului Constantinopol în anul 1453 de către sultanul Mahomed al II-lea „Cuceritorul”. Capitala Bizanțului a fost transformată în capitala Imperiului Otoman

Expansiunea Otomană din a doua jumătate a secolului al XV-lea urmărea controlul asupra bazinului Mării Negre dar și ocuparea cetăților Chilia și Cetatea Albă care permiteau accesul la gurile Dunării cu scopul de a controla comerțul naval. Dar primul pas către ascensiunea acestei noi puteri a fost cucerirea Anatoliei (Asia Mică) pentru a avea acces la strâmtoarele Bosfor și Dardanele, respectiv la Marea Egee.

Baiazid Ilderim (1389-1402)

Primele pătrunderi masive ale otomanilor în Peninsula Balcanică datează de la jumătatea secolului al XIV-lea, dar primele contacte negative între cuceritorii turci și europeni au avut loc la sfârșitul secolului al XIV-lea la Nicopole, în 1396, unde armata aliată franco-româno-maghiară nu a reușit să opună rezistență trupelor otomane conduse de Baiazid I „Fulgerul”. Începând cu acest moment, Imperiul Otoman a devenit o reală amenințare pentru Țările Române, dar și pentru întreaga creștinătate.

În acest timp, Țările Române erau niște simpli pionieri pe tabla de șah a Europei, fiind niște state cu întindere mică, tinere și încă dependente de vecinii lor mult mai dezvoltați. În încercările Porții Otomane de a se extinde la nord de Dunăre, aceste mici principate au fost nevoite să se apere în fața noului dușman cu toate resursele de care dispuneau, acestea fiind limitate. Avem exemple de conducători viteji și buni strategii militari care au reușit să opună rezistență trupelor de spahii, ieniceri și achingii.

În Moldova, în iarna anului 1475, după ce Ștefan cel Mare l-a îndepărtat de la tronul Țării Românești pe Radu cel Frumos, fratele lui Vlad Țepeș și aliat al sultanului, dar și după ce domnitorul Moldovean a refuzat plata tributului către Poartă, trupele otomane, în total aproximativ 100.000 -150.000 de turci și 12.000 de munteni conduși de Hadâm Sultman Pașa, pătrund până în apropiere de Vaslui. Pe partea cealaltă, domnitorul Moldovei reușise să strângă o armată de aproximativ 55.000 de ostași formată din Oastea cea Mare a Țării, mercenari și contingente de maghiari și poloni. Datorită epuizării armatei otomane prin diferitele metode la care apelau moldovenii (incursiuni în taberele atacatorilor, pustiirea satelor de unde și lipsa de hrană și apă) moldovenii au reușit să câștige lupta, provocând pierderi în tabăra Otomană.

Merită menționat și atacul de noapte de la Târgoviște, din 1462. Domnitorul muntean Vlad Țepeș a organizat o incursiune nocturnă în tabăra otomană cu scopul uciderii sultanului Mahomed al II-lea. Datorită neplății tributului la timp către Poartă, însuși sultanul a venit pentru a-l pedepsi pe domnul muntean.

Mahomed al II-lea Cuceritorul (1451-1481)

În noaptea de 17 iunie, Vlad pătrunde în tabăra otomană alături de oștenii săi îmbrăcați în straie turcești provocând pierderi masive, dar fără a-l uide pe sultan, după ce acesta reușește să scape. În drumul sultanului către reședința sa din Târgoviște, găsește aproximativ 20.000 de turci și bulgari trași în țeapă (metodă de tortură folosită frecvent în vremea aceea în Țara Românească).

După acest moment demoralizant, turcii se retrag dar nu înainte de a incendia Brăila, important oraș-port la Dunăre, ca răspuns la pagubele suferite.

În Țara Românească la 23 august 1595, la Călugăreni are loc o confruntare între 100.000 de otomani conduși de Sinan Pașa și 10.000 de valahi în frunte cu Mihai Viteazul. În această confruntare turcii au fost atrași într-o mlaștină, teren nefavorabil lor, unde au avut mari pierderi umane și materiale.

De acum, putem observa foarte clar o intensitate a dominației otomane în teritoriul românesc. Toate aceste incursiuni ale turcilor otomani aveau rolul de a destabiliza situația economică și chiar politică a principatelor române, urmând ca mai apoi pacea să fie „cumpărată” cu sume din ce în ce mai mari de bani, dar și de materii prime indispensabile cum ar fi: grâne, lemne, animale.

Treptat, s-a instituit un monopol otoman asupra grâului, cu prețuri simbolice dictate de Înalta Poartă.

Domnii erau obligați să plătească haraci, daruri (peșcheșuri) oficiale către sultan și demnitarii lui, care în timp au devenit obligatorii. Cu începutul secolului al XVII-lea domnii români plătesc Porții Otomane, pentru a obține domnia, o nouă dare - „mucarerul”, care inițial se achita la trei ani, apoi la un an.

După noile cerințe ale Porții, domnii români aveau obligația de a se implica în politica externă a imperiului, ceea ce însemna participarea cu oaste românească la diferitele campanii inițiate de sultan. Acest lucru însemnând că domnii români trebuiau să fie „dușmanii dușmanilor și prietenii prietenilor sultanului”.

Situația Transilvaniei a fost mai diferită față de cea a celor două principate, Transilvania devenind un principat autonom sub suzeranitatea Imperiului Habsburgic. Acesta a fost motivul care i-a determinat pe turci să își modereze pretențiile față de acest principat. Sub dominația otomană Transilvania s-a bucurat de anumite privilegii, unul dintre acestea fiind plata unui tribut mult mai mic în comparație cu tributul plătit de celelalte două state românești.

Tributul impus inițial a fost de 10.000 de florini dar mai apoi, în 1575 să crească la 15.000 de florini. În timp ce în Moldova, haraciul crește de la 8.000 de galbeni la 65.000 de galbeni și 155.000 de galbeni în Țara Românească la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Dacă până acum, Înalta Poartă nu intervenea în alegerea domnitorilor, respectiv nu se amesteca în politica internă a principatelor, acest lucru se schimbă începând cu secolul al XVIII-lea, odată cu începutul epocii fanariote. Datorită nesupunerii din ce în ce mai dese a domnilor munteni și moldoveni față de „Sublima Poartă” privind achitarea tributului, în continuă creștere, sau datorită nemulțumirii arătate privind administrația Otomană pe teritoriul românesc, sultanul Ahmed al III-lea a instaurat regimul domniile fanariote.

Ahmed al III-lea (1703-1730)

Această nouă formă de administrație otomană prevedea numirea domnitorului direct de către sultan. Noii domni proveneau din cartierul Fanar al Constantinopolului, locuit de grecii negustori, aceștia având funcții de mari dragomani (translatori), ajutându-i pe turci în inițierea relațiilor externe cu lumea creștină. Turcii au fost nevoiți să se folosească de greci datorită impedimentului pe care îl aveau în învățarea de limbi vorbite de creștini. Acest lucru fiindu-le interzis de Coran, limbile creștine fiind considerate limbile „necredincioșilor”.

Cu alte cuvinte otomanii dețineau controlul asupra Țărilor Române, transformându-le în „cămară de aprovizionare,” prin tributuri exorbitante și plăți mari prin produse: grâne, lemne, sare, vite, seu, miere de albine, produse importante și valoroase la acea vreme mai ales pentru capitala imperiului.

Instaurarea propriu-zisă a acestor domnii a început astfel: în Moldova după plecarea lui Dimitrie Cantemir. Înfrângerea suferită la Stănilești-Prut în anul 1711, oastea moldavă, alături de cea a țarului Petru cel Mare a fost înfrântă de armata otomană. Dimitrie Cantemir, a crescut la Curtea Otomană, ca drept gaj (garanție) pentru pacea și bunăstarea moldovenilor în timpul domniei tatălui său Constantin Cantemir. A fost pus pe tronul Moldovei în 1710 pentru a-l supraveghea pe domnul muntean Constantin Brâncoveanu, dar domnul Moldovei nu s-a arătat supus Porții. S-a alăturat unuia dintre dușmanii otomanilor, acesta fiind Imperiul Țarist, unde s-a și refugiat petrecându-și restul vieții (d. 1723).

În Țara Românească situația se destabilizează după mazilirea, respectiv execuția domnului muntean Constantin Brâncoveanu alături de cei 4 fii ai săi în anul 1714 la Constantinopol.

Pentru nesupunerea sa față de cerințele Porții dar și pentru impresionanta avere pe care a strâns-o, nevrând să o cedeze Porții a fost decapitat. Domnitorii pământeni au fost înlocuiți cu cei fanarioți în 1716, după Ștefan Cantacuzino.

După această scurtă „radiografie” a dominației otomane în Țările Române, ar fi firesc să ne punem următoarea întrebare: de ce nu au fost transformate aceste „însemnate” țări în pașalâcuri, ca în cazul Ungariei după înfrângerea suferită la Mohacs la 29 august 1526? Unul dintre motive ar putea fi capacitatea de apărare a principatelor, dar acest aspect rămâne discutabil pentru că în comparație cu Imperiul, Moldova și Muntenia erau slab pregătite din punct de vedere militar.

Probabil adevăratul motiv este că din punct de vedere economic, această dominație „de la distanță” a otomanilor a fost mult mai profitabilă față de o ocupare propriu-zisă.

Transformarea țărilor în pașalâcuri ar fi provocat costuri mult mai mari în privința administrării trupelor militare, stabilite cu scopul menținerii păcii și liniștii dar și cu sarcina apărării granițelor imperiului.

Un alt posibil motiv ar putea fi acela că teritoriile românești nu erau situate în drumul turcilor către inima Europei. Acest drum din Bulgaria până în Austria (Sofia-Belgrad-Buda-Viena) se numea „drumul imperial”. De aceea cucerirea principatelor ar fi fost facultativă în planul de cucerire a Vienei, supranumite de turci „mărul de aur”

În concluzie, între secolele XV - XIX, românii au trăit sub dominație străină îndelungată și complexă, multe aspecte au rămas adânc în conștiința și moravurile poporului nostru și s-au moștenit diferite elemente de civilizație balcanică.

Surse bibliografice:

-<https://tribuna-magazine.com/influentele-imperiului-otoman-asupra-romanilor-i/>;
[https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Epoca_fanario_tă](https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Epoca_fanario_tă;);
<http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Dragoman>
- Bogdan Murgescu, Țările Române între Imperiul otoman și Europa creștină, Editura Polirom 2012;
- Neagu Djuvara, O scurtă istorie ilustrată a romanilor, Editura Humanitas, 2019.

Hîrșu Florian,
Clasa a XI-a F

ACORDUL DE LA BRETTON WOODS

Acordul de la Bretton Woods sau Conferința de la Bretton Woods a fost o conferință internațională cu temă monetară și financiară ținută la Hotelul Mount Washington din Bretton Woods, New Hampshire, SUA în perioada 1-22 iulie 1944. Protagonistii au fost Harry Dexter White alături de John Maynard Keynes.

Harry Dexter White și John Maynard Keynes

La o lună de la debarcarea aliată din Normandia, reprezentanți a 44 de țări dintre cele numai 68 de state suverane existente la acea dată, se întruneau la hotelul Mount Washington din Bretton Woods, statul New Hampshire din NE Statelor Unite, pentru a decide cursul economiei mondiale după finalul celui de-al Doilea Război Mondial.

Cei 730 de delegați care s-au reunit în cadrul marii conferințe de la hotelul Mount Washington au discutat pe parcursul a trei săptămâni asupra modului de reglementare a funcționării sistemului monetar și financiar internațional, în perspectiva încheierii celui mai devastator război din istoria omenirii.

Participanții la Bretton Woods au convenit asupra înființării Fondului Monetar Internațional (FMI) și Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD), pilonul central al viitoarei Bănci Mondiale (BM).

Deși s-a discutat și despre crearea unor mecanisme care să sprijine comerțul liber, considerat esențial pentru progresul economic sustenabil al statelor, tema nu a căpătat concretețe. Au mai fost necesari trei ani pentru a se conveni asupra Acordului General pentru Tarife și Comerț, care abia la mijlocul anilor '90 ai secolului trecut avea să devină Organizația Mondială a Comerțului (OMC).

Alături de cei doi protagoniști, un rol primordial a fost jucat și de secretarul Trezoreriei, Henry Morgenthau Jr., care în calitate de președinte al Conferinței, sublinia importanța momentului și preseta agenda reuniunii în discursul său de deschidere a sesiunii plenary din data de 1 iulie.

Henry Morgenthau Jr.

Cu acest prilej, acesta afirma că „ceea ce facem noi aici va modela în mod semnificativ natura lumii în care urmează să trăim, natura lumii în care oameni mai tineri decât noi își vor împlini viața și vor căuta să își realizeze visurile lor. Știu că toți cei prezenți împărtășesc un profund sentiment de responsabilitate”.

De altfel, liderii de mai târziu ai învingătorilor, entuziasmați de înfrângerea totală a comunismului, aveau să considere, la final de secol XX, că modelul democrației liberale și-a dovedit deja valențe universaliste și, mai mult, noua misiune supremă a Vestului trebuia să fie răspândirea acestei paradigme peste tot în lume, inclusiv prin utilizarea forței, acolo unde forțele răului s-ar fi opus cursului firesc al societății umane. Însă, istoria urma să scoată în evidență limitele modelului, uneori chiar cu prețul afundării Occidentului și a liderului incontestabil al întregii lumi, Statele Unite, în conflicte aparent fără sfârșit. S-a întâmplat astfel în întreg arealul Orientului Mijlociu sau în zone extinse din Asia Centrală, din Africa de Nord și Africa Subsahariană. Acolo unde și astăzi complexitatea problemelor de securitate are potențialul de a surclasa nefericit setul de soluții oferite de regulile de funcționare ale sistemului internațional, construit la finalul celui de-al Doilea Război Mondial.

Sala de conferințe - Hotelul Mount Washington

- <https://www.google.com/search?q=acordul+de+la+bretton+woods;>
- Enciclopedie de istorie universală, Editura ALL EDUCAȚIONAL, 2003;
- Bernstein, Edward. „Reflecții asupra Bretton Woods”. În sistemul monetar internațional: patruzeci de ani după Bretton Woods , Boston, 1984.

**Mocanu Adrian,
clasa a XI-a C**

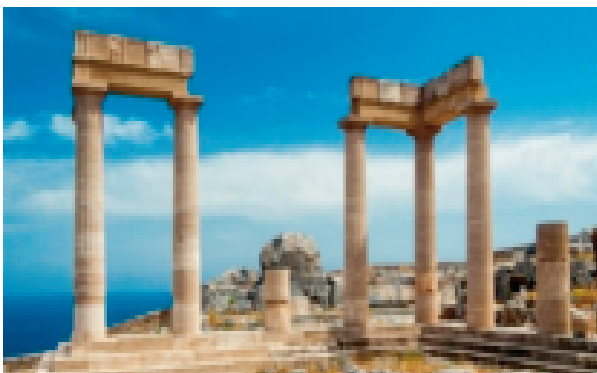
COLOSUL DIN RHODOS

Colosul din Rhodos a fost una dintre cele 7 minuni ale lumii antice. A fost o statuie imensă, construită în antichitate pe insula greacă Rhodos, din estul Mării Egee, a patra insulă ca mărime din Grecia de azi, situată mult mai aproape de țărmul turcesc decât de cel grecesc.

Statula îl înfățișa pe zeul grec al Soarelui, Helios, și avea o înălțime de circa 33-34 de metri. Prin comparație, Statuia Libertății din New York este cu doar patru metri mai înaltă decât era Colosul. Monumentul comemora victoria lui Seleucos I Nicator împotriva lui Demetrius I Poliorcetes din anul 304 î.H. și ca mulțumire pentru protecția locuitorilor în timpul asediului lui Demetrius I Poliorcetes asupra insulei, din anul 305 î.H.

După unele surse, Colosul străjuia intrarea în portul din insulă, aflându-se la intersecția marilor rute comerciale dintre Milet, Egipt, Grecia și Cipru, care aduceau mari venituri statelor din zonă. Se spune că vasele intrau în port plutind chiar printre picioarele colosului. Conform cercetărilor mai recente, statuia s-ar fi aflat aproximativ pe locul unde în prezent este intrarea în Castelul Templierilor.

Insula Rhodos a avut parte de o dezvoltare înfloritoare, căpătând într-un timp relativ scurt o importanță economică deosebită în Mediterana de est. Inițial, zona era divizată în trei teritorii distincte guvernate de orașele Ialysos, Lindos și Kamiros.

În anul 408 î.H., cele trei orașe de pe insulă s-au unit și astfel s-a format și capitala Rhodos. Orașul a devenit unul extrem de important pentru întreaga regiune. În doar câțiva ani, populația acestuia a ajuns la peste 80.000 de locuitori.

Aici se desfășurau majoritatea actelor de comerț din zonă. Datorită comerțului intens și a fluxului continuu de bani, locuitorii insulei erau printre cei mai bogați oameni din zona Mediteranei de est, la momentul respectiv. Aceste două aspecte l-au făcut să fie și vulnerabil pentru că mulți râvneau să controleze bogățiile insulei. La asta se mai adăugau și jafurile piratilor. Astfel, atunci când cetățenii din Rhodos au decis să se alăture confederației ateniene, pentru a-și asigura protecția, Mausolus din Caria i-a împiedicat, stabilindu-și aici armata până la semnarea unui acord cu locuitorii insulei.

În anul 305 î. Hr., conducătorul Macedoniei, Demetrius I Poliorcetes, a supus Rhodosul timp de un an unui asediu continuu. Impresionat de vitejia locuitorilor insulei, după ce războiul s-a încheiat, Demetrios le-a lăsat cadou mașinăriile de luptă și tot armamentul. Cetățenii orașului au vândut aceste cadouri pentru o sumă uriașă de bani, pe care i-au folosit pentru ridicarea unei statui colosale.

Era închinată zeului Soare, Helios, iar sculptorul căruia i-a fost încredințată lucrarea a fost Chares din Lindos, un sculptor de pe insula Rhodos. Chares nu era un oarecare – el fusese elevul celebrului Lysip, sculptorul lui Alexandru Macedon și unul dintre cei mai mari sculptori ai lumii antice. Chares a lucrat împreună cu echipa lui, formată din sute de oameni, cam 12 ani, din 294 î.H. până în 282 î.H., pentru realizarea unei statui din bronz de cca 33-34 metri înălțime.

Statuia era construită din bronz și întărită ulterior cu fier și piatră. Se spune că au fost folosite 15 tone de bronz și 9 tone de fier, însă calculele arată că aceste cantități au fost chiar mai mari. Ea stătea pe un soclu înalt de 15 m. Când soarele răsărea dimineața, se reflecta în suprafața de bronz și făcea ca figura zeului să strălucească. Teoria că acest colos stătea cu câte un picior pe fiecare mal al portului nu este confirmată în nici o scriere. Se crede că ea l-a inspirat pe sculptorul francez Frédéric Auguste Bartholdi, care a construit Statuia Libertății din New York.

Colosul din Rhodos nu a stat foarte mult timp pe picioare, prăbușindu-se după doar 56 de ani. Impunătoarea sculptură a fost distrusă în urma unui cutremur devastator, în anul 225 î.H. Colosul s-a rupt de la genunchi, punctul cel mai slab al construcției, apoi s-a prăbușit.

După prăbușirea statuii, locuitorii din Rhodos au vrut să o reconstruiască. Au primit chiar și o ofertă de la faraonul egiptean Ptolemeu al III-lea, aliat al Rhodosului, dar un oracol le-a interzis refacerea, prevestind mai multe calamități dacă sfatul nu îi era ascultat. Astfel, statuia și rămășițele acesteia au rămas în același loc timp de 900 de ani, fără ca cineva să se atingă de ele. Abia în anul 653, după ce arabii au cucerit insula, statuia ar fi fost vândută unui evreu din Siria. Acesta ar fi cărat rămășițele statuii până în Siria, folosind 900 de cămile, conform legendei.

Procesul impresionant de construcție pentru acele vremuri, înălțimea și simbolistica din spatele ridicării monumentului, au făcut ca măreața statuie să fie considerată una dintre cele șapte minuni ale lumii antice.

Bibliografie:

- Peter A. Clayton, Cele șapte minuni ale lumii antice, Editura Saeculum IO, București, 1999

https://ro.wikipedia.org/wiki/Colosul_din_Rodos

http://bphasdeu.ro/bphasdeu.ro/proiecte_9D/Cele7minuni/pagini/6.html

Gheorghiu Cătălina,
clasa a XI-a A

SFÂRȘITUL CELUI DE-AL TREILEA REICH

Al Treilea Reich a fost numele primit de Germania Nazista din anul 1933 până în 1945. Numele Al Treilea Reich a fost folosit prima dată într-o carte scrisă de Arthur Moeller van den Bruck. Cartea includea Imperiul Roman(962 – 1806) și Imperiul German(1871 – 1918) ca primul și cel de-al doilea Reich. Al Treilea Reich a fost proclamat de Adolf Hitler când a devenit cancelar al Germaniei la 30 ianuarie 1933.

Adolf Hitler (1889-1945)

Sfârșitul celui de-al Treilea Reich este unul dintre cele mai studiate și scrise aspecte ale celui de-al Doilea Război Mondial. Există multe teorii diferite despre cum și de ce s-a încheiat. Cea mai bună explicație este că s-a încheiat din cauza invaziei reușite a forțelor aliate în Normandia, în iunie 1944. Bătălia pentru Normandia a fost purtată între forțele germane și forțele Aliatilor ca parte a celui de-al Doilea Război Mondial. Numele de cod al invaziei aliate a fost Operațiunea Overlord și s-a desfășurat între 6 iunie – 19 august 1944 când aliații au traversat Sena sau pe 25 august când a fost eliberat Parisul.

O altă explicație pentru sfârșitul celui de-al Treilea Reich ar fi că acesta a fost blestemat să eșueze încă de la început. Regimul Nazist a fost un regim bazat pe înșelăciune și minciuni, iar un asemenea regim nu ar putea supraviețui într-o lume unde adevărul este scos la suprafață. Hitler știa de multă vreme că războiul era pierdut, primele afirmații în acest sens fiind făcute încă din noiembrie 1941, dar încă mai dispunea de capacitatea de a distruge.

Așa că acesta a încercat să prelungească războiul cât mai mult posibil. În momentul în care a preluat puterea, dar și după aceea, Hitler a afirmat în mod repetat că el nu va capitula. La începutul anului 1945, dictatorul i-a spus aghiotantului său Nicolaus von Below, care răspundea de aviație: "Poate că va veni cândva sfârșitul nostru, dar odată cu noi se va sfârși întreaga lume".

Hitler își ia viața în ziua de 30 aprilie 1945 când sovieticii au pătruns în Berlin, iar odată cu el moare și Regimul Nazist. În perioada 4 – 8 mai 1945, Germania a capitulat și armata germană s-a predat necondiționat. Acesta a fost sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, iar la 5 iunie cele patru puteri aliate și-au asumat autoritate în ceea ce privește Germania.

În ciuda numeroaselor teorii diferite despre cum și de ce s-a încheiat, există un acord general că al Treilea Reich a fost un eșec dezastruos. Regimul nazist a fost responsabil pentru moartea a milioane de oameni, inclusiv șase milioane de evrei care au fost uciși sistematic în lagăre de concentrare și exterminare. Al Treilea Reich a dus, de asemenea, la distrugerea Germaniei ca țară și la moartea a milioane de germani.

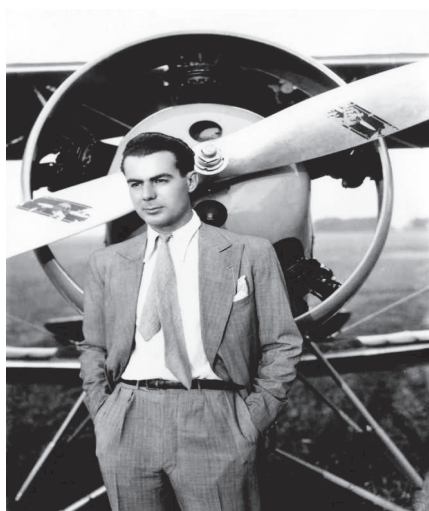

Bibliografie:

- <https://curiozitate.ro/al-treilea-reich/>;
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Germania_Nazistă/;
- Joachim Fest, În buncăr cu Hitler, Editura Corint, 2013.

Dumitrașcu Andrei Valentin,
clasa a XI-a F

Constantin “Bâzu” Cantacuzino asul aviației militare române

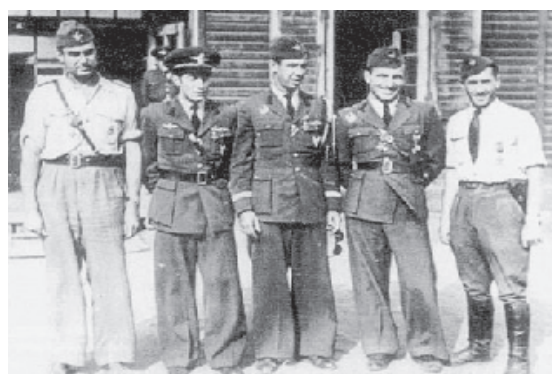
Prințul Constantin M. Cantacuzino „Bâzu”, supranumit prințul înălțimilor, s-a născut la data de 11 noiembrie 1905 în București. El a fost unul dintre aviatorii militari de elită al celui de-al Doilea Război Mondial, și membru al ilustrei familii Cantacuzino. Dintre toți piloții români participanți la cel de-al Doilea Război Mondial, „Bâzu” Cantacuzino a primit locul cel mai important în istorie datorită calităților remarcabile de zburător și manevrier. Pe lângă acestea, a atins un număr impresionant de victorii în aer: 69, conform unor surse.

Încă din copilărie avea o mare pasiune pentru sport, a jucat tenis, a fost un motociclist pasionat, câștigând multe curse și stabilind un record mondial în cursa Paris - București.

De asemenea, el a fost căpitanul echipei române de hochei pe gheață la Campionatul Mondial din 1933. Tot în 1933 el s-a înscris la școala de pilotaj, devenind coleg de grupă cu alte mari nume scrise cu litere de aur în istoria aripilor românești: Dumitru Frim, Radu Manicatide și Irina Burnaia.

Tot în anul 1933, prințul și-a cumpărat un avion FLEET cu care și-a adus, în anul următor, viitoarea mireasă de la Botoșani la București. Studiind și învățând cu amănuntul tactica pilotării, el a acumulat o vastă experiență fiind, astfel, capabil de a câștiga, în 1939, concursul național de acrobație aeriană și de a prelua, în anul 1941, funcția de pilot șef la Compania L.A.R.E.S (Liniile Aeriene Române Exploatate cu Statul), precursora companiei TAROM de astăzi, acoperind în zbor mii și mii de kilometri.

Stilul de pilotaj al lui Constantin Cantacuzino era cu totul ieșit din comun: niciodată nu zbura mai mult de câteva secunde în linie dreaptă, fiind astfel greu de urmărit. Măiestria sa de acrobat aerian îl ajuta să iasă din orice situație dificilă, iar calitățile sale erau demne de un mare campion. Horia Pop, unul dintre amicii săi, ne amintește de un zbor efectuat pe ceață când la bordul unui Junkers JU 52 de fabricație germană se aflau mai mulți militari români. Atunci, Bâzu a reușit să găsească direcția cea bună deși, în timp ce ținea cu o mână manșa, își bătea, cu cealaltă mână, colegii la table.

Odată cu intrarea României în al Doilea Război Mondial (la 22 iunie 1941), Bâzu a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ajunge pe front, să lupte împotriva sovieticilor care răpiseră României, în vara lui 1940, Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța.

S-a acomodat rapid cu avionul de vânătoare de fabricație britanică Hurricane și tot atât de repede a devenit un excelent trăgător spulberând, la data de 10 iulie 1941, un avion bimotor sovietic. A efectuat, în total, 608 misiuni aeriene de luptă, în cadrul a trei unități de luptă: Escadrila 53 Vânătoare (împotriva U.R.S.S.), Grupul 7 Vânătoare (împotriva U.R.S.S.) și Grupul 9 Vânătoare (împotriva Ungariei și a Germaniei naziste).

Locotenentul aviator Constantin Cantacuzino a fost decorat cu Ordinul Virtutea Aeronautică de război cu spade, clasa Crucea de Aur cu 2 barete (20 februarie 1942) pentru următoarele merite: „Pilot de vânătoare, care a dovedit un elan excepțional în îndeplinirea misiunilor. A executat 56 misiuni de război și 89 ore de zbor de la începutul operațiunilor. A doborât patru avioane inamice de bombardament”, și clasa Cavaler (16 februarie 1944) „pentru curajul și vitejia de care a dat dovadă în lupte aeriene, în executarea celor 105 misiuni, doborând 2 avioane inamice”. Conform surselor, în total, Bâzu Cantacuzino ar fi doborât în aer 53 de avioane de unul singur (42 confirmate, 11 neconfirmate) și încă un avion în comun cu alți piloți.

De asemenea, Bâzu a fost unul dintre puținii ași ai cerului români care au supraviețuit celui de-al doilea război mondial, mulți dintre colegii săi fiind doborâți în luptele aeriene crâncene de pe cerul țării.

După terminarea războiului, el a fugit de regimul comunist instaurat în România (datorită originilor sale nobile, dintr-o veche familie de mari boieri, dar și pentru că doborâse multe avioane sovietice în război, el risca închisoarea sau lagărul de muncă forțată). Astfel, Bâzu a cerut azil politic în Italia, apoi s-a stabilit la Paris și, ulterior, în Spania unde, cu ajutorul unor români, a reușit să intre în posesia unui avion de acrobație cu care participa la mitinguri asigurându-și, astfel, existența. A murit în urma unei boli de ficat, departe de patria pe care a iubit-o și a slujit-o, la 26 mai 1958, la Madrid. Mormântul lui există și astăzi în capitala Spaniei, însă din păcate camarazii săi de arme sau alți români ajung rar acolo pentru a-i prezenta onorul CELUI MAI TALENTAT AS AL CERULUI ROMÂN.

Bibliografie:

-Alexandru Armă, Dan Antoniu, Constantin Bâzu Cantacuzino – Prințul înălțimilor, Editura Vremea, București, 2017

-<https://www.ligamilitarilor.ro/arc-pestetimp/viata-la-cote-maxime-printul-constantin-m-cantacuzino-bazu/>

https://www.poezie.ro/index.php/article/216614/Constantin_

Avram Laurențiu-Gabriel,
clasa a XI-a A

Grădinile suspendate ale Semiramidei

Cele șapte minuni ale lumii antice este o listă ce conține șapte mari construcții din Antichitate. Lista era un ghid turistic pentru călătorii din lumea antică ce voiau să descopere cele mai cunoscute destinații din acea epocă. În stabilirea celor șapte minuni ale lumii antice, grecii au avut un rol important. Istoricul Herodot, călătorind în Egipt în anul 450 î.H., spunea că: "Nicăieri în lume nu se pot vedea atâtea lucruri de o măreție atât de greu de definit". El exemplifica aceasta afirmație cu două mari construcții egiptene apreciind că acestea ar fi chiar superioare piramidelor: Lacul artificial Moeris și Labirintul de la Fayum.

CELE ȘAPTE MINUNI
ALE LUMII ANTICE SUNT

Marea Piramidă din Giza - numită și piramida lui Keops sau Marea Piramidă din Gizeh, este localizată pe Platoul Gizeh - orașul Gizeh, necropola anticului Memphis, actualmente parte a capitalei Cairo.

Grădinile suspendate ale Semiramidei au fost construite de regele Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.H.) pentru una din soțiile sale, Amytis (Amuhea). Trebuie apreciate din punct de vedere al adaptării la mediul înconjurător, clima caldă și uscată, peisajul arid.

Templul zeiței Artemis din Efes - cunoscut și ca „Templul Dianei”, a fost un edificiu antic grec construit pentru zeița Artemis. Templul a fost ridicat în anul 550 î.H. în Efes, oraș aflat atunci pe teritoriul imperiului babilonian.

Statuia lui Zeus din Olympia - sculptată în tehnica criselefantină, în fildeș ornată cu aur și având o structură internă din lemn, avea aproximativ 13 m. înălțime.

Mausoleul din Halicarnas - a fost opera arhitecților Pytheos și Satyros și a sculptorilor Scopas și Timotheos. Poartă numele guvernatorului local Mausol pentru care fusese destinat, ca mormânt-templu.

Colosul din Rhodos – a fost o statuie imensă construită în antichitate pe insula Rhodos din Grecia. Statuia îl înfățișa pe zeul grec al Soarelui, Helios, și măsura între 32 m și 36 de m. înălțime.

Farul din Alexandria - a fost construit în secolul al III-lea î.H. în Egipt, pe insula Pharos, de lângă orașul antic Alexandria.

Babilonul

Așezat pe fluviul Eufrat, vechiul Babilon își pierde originea în negura vremurilor. După vechi legende, el ar fi fost întemeiat fie de către legendarul Nimrod, fie de către zeul Baal, fie de regele Ninus, soțul miticei regine Semiramida. Babilonul a fost unul dintre cele mai mari și dezvoltate orașe din Antichitate, leagănul unor civilizații importante.

LEGENDELE GRADINILOR SUSPENDATE

1) Una dintre legendele Grădinilor suspendate ale Semiramidei sau Grădinilor suspendate din Babilon, este aceea ca au fost construite de către regele Nabucodonosor al II-lea pentru una din soțiile sale, Amytis.

2) O alta legendă ar fi că grădinile ar avea o origine mult anterioară, spunându-se că au fost construite de regele Ninus, întemeietorul orașelor Ninive și Babilon, pentru soția sa Semiramida sau Semiramis.

Semiramida este considerată fiica zeiței Derceto și a unui tânăr sirian. Rușinată de faptul că tatăl fetei era un muritor de rând, zeița și-a abandonat copilul.

Potrivit legendei, viitoarea regină a fost îngrijită de porumbei, apoi crescută de păstori până în momentul în care guvernatorul Onn Onnes a fost vrăjit de frumusețea ei.

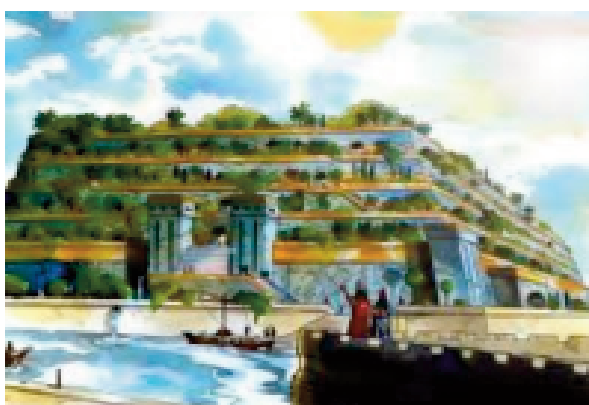

CONSTRUCȚIA GRĂDINILOR

Construcția grădinilor suspendate din Babilon trebuie apreciată prin prisma încadrării lor în mediul înconjurător: clima caldă și uscată, peisajul arid și obiceiurile vechilor locuitori ai Mesopotamiei. Grădinile ocupau o suprafață de 15000 m² ridicându-se în patru terase până la o înălțime de 77 de metri, iar pe terase erau plantați arbori din mai multe specii. Cea mai completă descriere a grădinilor se regăsește în scrierile lui Diodor din Sicilia, acesta prezintă grădinile compuse din terase etajate în amfiteatru, cu o latură de aproximativ 123 m. Teraselor erau legate între ele prin numeroase împletituri ornamentale de plante agățătoare și erau amenajate cu vegetație luxuriantă.

Teraselor erau susținute de ziduri de piatră, construite la o distanță de trei metri unele de altele. Spațiile dintre ziduri erau acoperite cu bolți realizate din blocuri de piatră. Pe aceste blocuri era așezat un strat de trestie îmbibat în asphalt, deasupra trestiei urma un dublu rând de cărămizi arse, legate între ele cu mortar de ipsos, acoperite cu foi de plumb, pentru a desăvârși izolarea hidrofugă. Peste foile de plumb era un strat de pământ, de grosime suficientă pentru ca să poată prinde rădăcinile celor mai mari arbori. Diodor spune: "...Teraselor erau pline de plante de toate felurile, în stare să încânte vederea prin mărimea și frumusețea lor".

3) Cea mai puțin credibilă teorie este aceea că aceste grădini au fost construite de Semiramida, regina asiriană, în al cincilea ei an de domnie. Însă se ridică un semn de întrebare privind existența acestor grădini datorită faptului că niciunul dintre cei care au lăsat în scrierile lor date despre Babilon, nu au văzut cu proprii lor ochi aceste grădini.

4) Doctor Stephanie Dalley, de la Universitatea Oxford, a emis o nouă ipoteză cu privire la locul unde s-ar fi aflat grădinile suspendate. Pe baza reinterpretării vechilor inscripții asiriene, se presupune că grădinile suspendate ar fi fost ridicate de regele Asiriei, Senaherib, în localitatea Ninive din Asiria, în apropiere de actuala localitate Mosul din Irak.

În grosimea teraselor erau amenajate galerii și camere, care primeau lumina lateral, pe o singură latură, în așa fel încât galeriile și camerele de la un anumit nivel aveau în față priveliștea unei grădini, care se rezema pe terasele nivelului inferior.

Pentru stropitul grădinilor se foloseau mașini hidraulice, care urcau apa din Eufrat la diferitele niveluri.

Pe sub rădăcinile plantelor erau o serie de canale, care umezeau neîncetat pământul. Datorită posibilităților întreținerii unei continue umidități, pe terase au putut să crească nu numai bogate partere de flori, dar și pomi fructiferi, anumite specii de tamarix, palmieri etc.

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU GRĂDINILE SUSPENDATE?

Unele relatări spun că grădinile suspendate au fost dărmate de perși, atunci când au ocupat Babilonul. Aceeași soartă a avut-o în acea perioadă și Turnul Babel, construit tot în Imperiul Babilonian.

Pe terenul vechiului Babilon este astăzi un deșert, aproape total lipsit de vegetație. Terasile grădinilor au dispărut de multă vreme, iar teritoriul este pustiu. În vârful unei coline mai există un arbore secular, un "atleth", considerat de unii nostalgici ca fiind o ultimă rămășiță a faimoaselor grădini.

RAIUL POPOARELOR ORIENTALE DIN ANTICHITATE

În antichitate, grădinile se numărau printre cele Șapte minuni ale lumii. La popoarele orientale din antichitate, noțiunea de grădină era strâns legată de ideea supremei fericiri omenești. Această mentalitate i-a făcut pe vechii perși să numească grădinile lor "raiuri".

BIBLIOGRAFIE:

-Peter A. Clayton, Cele șapte minuni ale lumii antice, Editura Saeculum IO, București, 1999

https://ro.wikipedia.org/wiki/Gr%C4%83dinile_suspendate_ale_Semiramidei

https://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98apte_minuni_ale_lumii_antice

Mușat Maria,
clasa a XI-a A

„Baronul Roșu” Manfred von Richthofen

Baronul Roșu a fost unul dintre acele personaje istorice reale, ale căror existențe au depășit cu mult standardele omenenești obișnuite.

Disciplina, sângele rece, patriotismul la cote înalte, acuratețea, perfecționarea continuă, toate acestea s-au concentrat în celebrul pilot german, creând un renume care dăinuie și în zilele noastre, în întreaga lume.

Manfred von Richthofen, cunoscut drept Baronul Roșu, s-a născut pe data de 2 mai 1892 în Breslau, Germania. Era cel de-al doilea fiu al ofițerului de cavalerie Albrecht Freiherr Von Richthofen și a Kunigunde von Schickfus und Neudorff, fiind unul dintre urmașii mareșalului Leopold von Anhalt-Dessau. Supranumele lui se datorează culorii avionului cu care zbura în timpul Primului Război Mondial.

Tânărul Manfred era interesat din copilărie de călărie și vânătoare. Fiind atras, în special, de trasul la țintă și de armele de foc, acesta a început să vâneze mistreți, cerbi și păsări de apă, fiind susținut de tatăl său. Fiind un ulan (cavaler) de carieră, tatăl său a dorit pentru Manfred o traiectorie militară similară, considerând cavaleria cea mai bună opțiune. În anul 1911, Manfred a intrat în Regimentul 1 de Ulani, unde singura lui satisfacție a fost aceea că putea călători la discreție.

Sătul de lipsa de acțiune, acesta a rămas celebru pentru fraza cu care a încheiat scrisoarea adresată comandantului unității: „Excelență, nu am venit la război să aduc brânză și ouă...”.

El se reorientă către aviația militară, o armă aflată la începuturile sale în perioada respectivă. Astfel el a ajuns să servească în aviația militară germană în luna mai a anului 1915, când Germania era în plin prim război mondial, în ziua de Crăciun a aceluiși an absolvind cu brio cursurile de vânător al aerului.

În luna august a anului 1916, tânărul avea să-l întâlnească pe cel mai mare as al cerului din acele vremuri, faimosul Oswald Boelke, care căuta tinere talente pentru echipa sa din aviația militară germană, Manfred făcându-se imediat remarcat prin talentul său ieșit din comun în arta pilotajului. El devine o parte importantă a echipei, sub comanda sa norocul britanicilor pălind subit, flotila germană însângărând cerurile, cea de-a unsprezecea sa victimă, însă cea mai memorabilă, fiind cunoscutul maior Lanoe George Hawker.

Manfred a preluat de la instructorul său tactica militară în arta zborului, care prescria următoarele „reguli de aur”:

- asigură-ți de partea ta avantaje precum: viteză de zbor, înălțime, poziție, în așa fel că întotdeauna în timpul atacului să ai soarele în spate care să orbească adversarul;
- dacă ai început un atac, du-l până la sfârșit;
- trage cu mitraliera numai atunci când îl ai clar în vizor și în apropiere pe adversar;
- nu slăbi niciodată adversarul din ochi;
- când ești atacat în picaj nu fugi ci zboară în întâmpinarea lui;
- nu intra pe teritoriul inamic, riști în timpul luptei să fii împușcat de pe pământ;
- atacul să fie efectuat în principiu numai grupat, o grupă fiind formată din 4 – 6 avioane.

Baronul își găsește sfârșitul pe data de 21 aprilie 1918. Avionul în care se afla a fost lovit de mai multe gloanțe trase de la sol, probabil de antiaeriana australiană, și s-a lovit de pământ. Trupul lui Manfred este descoperit înăuntru, lovit de un singur cartuș, calibrul 303. Tot la data de 21 aprilie 1918 este înmormântat de britanici, cu tot onorul militar, acest lucru reflectând respectul deosebit acordat de aceștia pilotului inamic căzut la datorie.

După cel de-al șaisprezecelea pilot inamic doborât, Manfred își organizează propria sa echipă de ucenici, poreclită de jurnaliști „Cercul Zburător”. Între timp, baronul se perfecționa, experimentând tot soiul de metode care îl făceau aproape invincibil în luptele aeriene.

Pe măsură ce războiul atinge proporții distrugătoare, baronul continua să-și adauge victime în „colecție”. Numărul victimelor creștea, în luna martie a anului 1917 ajungând să doboare cel de-al 31-lea avion al Aliaților. Începea să-i facă plăcere să ucidă, nobilul de altădată revelând o latură întunecată, necunoscută până atunci – plăcerea de a lua vieți. Setea de sânge și succesele nenumărate l-au făcut, însă, să devină arogant și să înceapă să-și încalce propriile reguli, fapt care i-a adus, în cele din urmă, sfârșitul.

Pe 5 mai 1917, britanicii au plănuț în secret un bombardament asupra aeroportului din Douai al Baronului, sperând ca “Diavolul Roșu” (o alta poreclă a lui Manfred) sa fie în sfârșit ucis. Baronul este anunțat din timp de planul acestora, însă preferă să se relaxeze, scăpând cu viață, răzbunându-se apoi prin doborârea multor altor avioane britanice, adăugându-și pe listă alte 20 de victime. Un prim advertisment al morții l-a primit, însă, atunci când un glonț i-a atins craniul. Deși a supraviețuit, rana nu s-a vindecat niciodată complet, el fiind orb pentru scurtă vreme și rămânând cu dureri de cap pentru tot restul vieții. S-a întors la manșa unui avion nou, însă asta nu avea să-l țină mult, făcând ultima sa victimă la două luni după revenire, pe locotenentul britanic D.E. Lewis, cea de-a 80-a sa victimă din carieră.

O ultimă anchetă, efectuată de către Discovery Channel în anul 2002, sugerează ca trăgătorul australian W. J. Evans din cadrul Bateriei 53, Brigada 14 de Artilerie Australiană, ar fi cel care, de la trăgaciul mitralierei sale antiaeriene marca Lewis, l-a trimis în legendă pe Baron. Rezultatul anchetei celebrului post TV nu a fost însă pe deplin acceptat de istorici, care acuză lipsa unor dovezi mai riguroase. Astăzi, spaima cerurilor de altădată, asul incontestabil al cerurilor din timpul Primului Război Mondial, odihnește într-un cimitir militar din Wiesbaden, Germania.

Bibliografie:

-Manfred von Richthofen, Memoriile Baronului Roșu, Editura Millenium Press, 2012;
https://ro.wikipedia.org/wiki/Manfred_von_Richthofen;
<https://historia.ro/sectiune/general/foto-baronul-roșu-asul-aviatiei-germane-in-primul...html>.

Popescu Daria Teodora,
 Țăranu Maria Bianca,
 clasa a XI-a A

Armele supreme ale lui Hitler

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dictatorul german Adolf Hitler, în disperarea sa, și-a pus încrederea în așa-numitele „arme minune” care, spera el, i-ar putea câștiga războiul. Aceste invenții, deși deseori ciudate și nepractice, au reprezentat pași mari înainte în ceea ce privește inovația, iar unele dintre ele au stat la baza dezvoltării de noi arme și tehnologii, după al doilea război mondial. De la tancuri uriașe și bombardiere cu rază super lungă de acțiune până la rachete balistice și tunuri gigantice, aceste arme erau ciudate și unice, iar Hitler avea speranța că, poate, acestea vor schimba soarta războiului.

1. Germania nazistă a creat în secret armele viitorului în Al Doilea Război Mondial.

Inginerii naziști ai lui Adolf Hitler au creat tehnologii inovatoare și cu mult înaintea vremii lor, inclusiv tunuri sonice, arme cu raze X și autovehicule de teren.

Fritz X, una dintre bombele pe care Hitler le-a ținut cât mai ascunse, este considerată de experți precursorul bombelor inteligente de astăzi. Bomba era ghidată prin radio și putea fi încărcată cu peste 300 de kilograme de explozibil. Era capabilă să lovească ținte puternic protejate, cum ar fi nave de luptă sau autovehicule grele. Bomba putea fi aruncată de la circa 6 km distanță, ceea ce însemna că nu putea fi recepționată de echipamentele anti-aeronavă disponibile la acea vreme. Mai mult, putea penetra o armură groasă de peste 70 de centimetri.

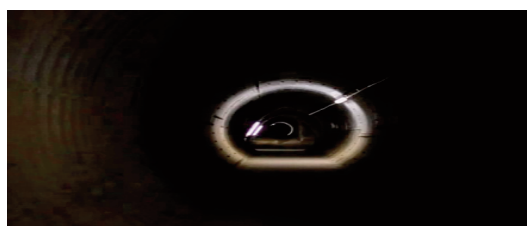
La rândul său, bombardierul „aripa zburătoare” a fost conceput să poată transporta peste 900 de kilograme de armament, în timp ce zbura la altitudini de 14.000 de metri și cu viteze de aproape 1.000 de kilometri pe oră. Bombardierul Horten Ho 229, care a zburat pentru prima oară în 1944, a fost primul avion așa-zis invizibil din lume, adică era foarte dificil de detectat pe radar. Avionul i-a inspirat pe inginerii ce au creat mai târziu aeronavele invizibile moderne precum bombardierul american B-2.

2. „Ultima armă” a naziștilor.

Un articol din 1945 din revista „LIFE” dezvăluie ca experții armatei americane au aflat ca cercetătorii germani plănuiau construcția unei arme solare, care i-ar fi ajutat pe nemici să câștige al Doilea Război Mondial. O oglindă gigantică pusă pe orbita Terrei s-ar fi folosit de razele soarelui pentru a arde un oraș al inamicilor sau pentru a face să fiarbă o parte dintr-o mare sau dintr-un ocean. Ideea i-a aparținut omului de știință născut în România Hermann Oberth și ar fi avut, inițial, un rol benefic pentru omenire. Oglinda spațială ar fi trebuit să îi ajute pe oameni să se bucure de lumina soarelui în orice loc pe glob.

3. Arme nucleare și avioane de top.

Spațiul, care se întinde pe o suprafață de aproximativ 3.000 m², a fost descoperit în apropierea orașului austriac St. Georgen an der Gusen. Excavarea sitului a început după ce cercetătorii au depistat niveluri ridicate de radiații în zonă, descoperirea venind în sprijinul ipotezei că naziștii dezvoltau arme nucleare. Pentru a construi asemenea arme, naziștii aveau nevoie de multă apă grea, pe care o produceau în Norvegia. Bombardamentele și sabotajele aliaților i-au împiedicat, însă, pe naziști să construiască arme nucleare operaționale până la finalul războiului. Ipoteze diferite sugerează că facilitatea are legătură și cu o fabrică subterană unde a fost construit Messerschmitt Me 262, primul avion militar cu reacție operațional, dar și cu tabăra de concentrare Mauthausen-Gusen.

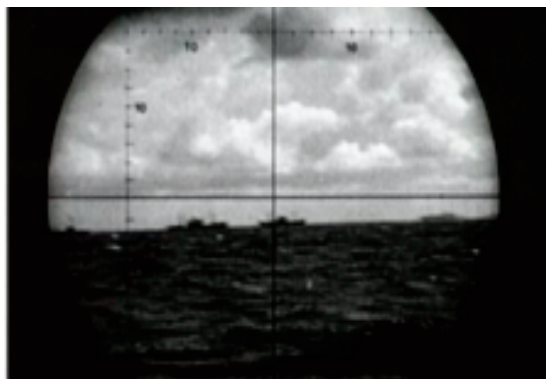
Sclavii din lagăre au fost folosiți pentru construcția ambelor complexe, 320.000 de deținuți lucrând în condiții subterane extrem de dure. Prizonierii din taberele de concentrare din jurul Europei erau aleși cu grijă pentru abilitățile lor speciale, fizicieni, chimiști și alți experți, ca să lucreze la acest proiect monstruos. Messerschmitt Me 262 („Rândunica”) a fost primul avion cu reacție operațional din lume introdus de forțele aeriene germane - Luftwaffe.

Avionul, intrat în producția de serie în iunie 1944, era motorizat cu două turboreactoare Junkers și atingea o viteză maximă era de 870 km/h, cu o rază de acțiune de 1.050 km. Intrat târziu în luptă, produs în peste 1400 de exemplare, deși era net superior tuturor avioanelor aliate de la acea oră, Messerschmitt Me 262 nu a mai putut schimba soarta războiului.

4. „Haitele de lupi” naziste: Submarinele lui Hitler.

Campania submarinelor germane a fost singura care s-a desfășurat pe întreaga perioadă a celui de al Doilea Război Mondial. Având în vedere că teatrul principal de operațiuni era Oceanul Atlantic și cel Arctic, acest război de lungă durată al Ubootwaffe (flota de submarine germane) a purtat și denumirea de Bătălia Atlanticului. Industria de armament germană a demonstrat faptul că submarinul era o armă de viitor în dominația mărilor și oceanelor. Așa cum declara Churchill, singurul lucru de care s-a temut cu adevărat în război, au fost submarinele germane. Temerile sale erau justificate având vedere că Ubootwaffe, sub comanda amiralului Karl Dönitz, a fost foarte aproape să întrerupă rutele de aprovizionare ale britanicilor din Atlanticul de Nord, în prima parte a războiului.

Conceptul de haite de lupi aplicat în strategia de luptă a submarinelor germane a fost introdus de amiralul Karl Dönitz ca un mijloc de a distruge mai eficient convoaiele comerciale ale Puterilor Aliate. Strategia lui Dönitz avea la bază propria sa experiență din Primul Război Mondial. Strategia era simplă: gruparea mai multor submarine în patrulare care să identifice și să atace convoaiele comerciale. Atunci când era detectat un convoi, de către un submarin, acesta pleca în urmărirea țintei, comunicând permanent direcția și viteza acestuia către Departamentul Operațional al Ubootwaffe.

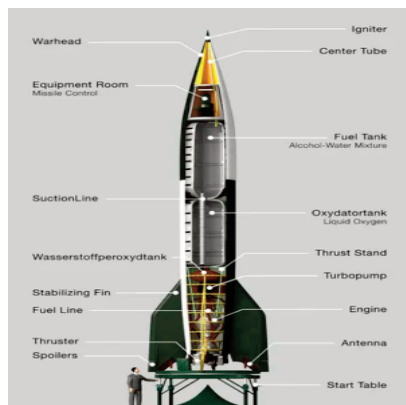
Mai departe, având actualizate pozițiile submarinelor din zonă, era coordonată operațiunea împotriva convoiului dând ordine submarinelor aflate în apropiere să înconjoare ținta și să atace în aceeași noapte pentru a contracara escorta convoiului. Deși au provocat pierderi grele aliaților, submarinele germane nu au reușit să întoarcă soarta războiului, mai ales după ce aliații au reușit să decodifice mesajele germanilor trimise cu ajutorul celebrei mașini de codificare ce folosea codul Enigma. Aliații occidentali s-au folosit de submarinele germane capturate la sfârșitul războiului pentru a-și construi propriile lor submarine moderne.

A remote-controlled tracked mine

5.Arma letală a lui Hitler: racheta V-2.

La 3 octombrie 1942 a fost testată cu succes racheta germană V-2, prima rachetă balistică din lume și primul obiect care a făcut un zbor suborbital. Arma a fost precursora rachetelor utilizate în programele spațiale. Realizarea acesteia a reprezentat unul dintre cele mai importante progrese ale tehnologiei secolului al XX-lea, însă racheta a provocat dezastre oribile. A fost construită cu scopul expres de a fi folosită împotriva Marii Britanii, unde a provocat teroare.

Cunoscută și sub numele de "Arma Răzbunării 2", ea a fost prima rachetă balistică cu rază mare de acțiune. Până la sfârșitul războiului, V-2 a fost aruncată pe teritoriul Marii Britanii de mai mult de 1.400 de ori, provocând distrugerii uriașe, de fiecare dată când a fost utilizată.

Peste 7250 de victime, militari și civili, ar fi făcut aceste arme letale, capabile să zboare cu viteze de până la 5600 km/h, la o altitudine de până la 80 km și pe o distanță de până la 320 km. V-2 a fost precursora tuturor rachetelor moderne construite după al Doilea Război Mondial de către marile puteri ale lumii, inclusiv cele ba-liste intercontinentale super performante.

6.Micul Goliath al naziștilor, precursorul armelor controlate de la distanță.

Naziștii au avut o idee cu adevărat ciudată. Ei au folosit vehicule speciale umplute cu explozibil. Aceste mini-tancuri erau o soluție cu care naziștii contracarau varianta găsită de ruși, armata lor utilizând câini echipați cu explozibil. Înălțimea vehiculului era de 30 cm, lungimea ajungând la 1,2 metri. Remarcabil era faptul ca acest tanc în miniatură controlat de la distanță putea transporta o încărcătură de 50-100 kg de explozibil. El avea capacitatea de a trece prin tranșeele săpate de armatele adverse și prin câmpurile minate și putea ataca chiar și vehiculele grele și fortificațiile. Tancul Goliat era controlat prin radio cu un joystick și avea motor electric, mașinăria ajungând pe frontul de est în 1942. Ulterior, din cauza costului ridicat, motorul electric a fost înlocuit cu unul pe benzină.

BIBLIOGRAFIE:

- Liddell Hart, Istoria celui de-al doilea război mondial, Ed. Orizonturi, București, 2006.
- <https://www.rador.ro/2015/09/09/hitler-a-creat-in-secret-armele-viitorului-in-al-doilea-razboi-mondial/>
- <https://www.mediafax.ro/externe/ultima-arma-a-nazistilor-cum-planuiau-liderii-germani-sa-castige-cel-de-al-doilea-razboi-mondial-10709172>
- <https://www.mediafax.ro/externe/planurile-secrete-ale-germanilor-in-al-doilea-razboi-mondial-complexul-subteran-unde-nazistii-construiau-arme-nucleare-foto-13741350>
- <https://historia.ro/sectiune/general/haitele-de-lupi-naziste-submarinele-lui-hitler-586551.html>
- <https://www.descopera.ro/istorie/14781564-arma-letal-a-lui-hitler-cu-o-viteza-de-5600-km-h-a-provocat-oroare-in-europa-video>
- <https://ziare.com/cultura/documentar/micul-goliath-al-nazistilor-precursorul-armelor-controlate-de-la-distanta-video-1301111>

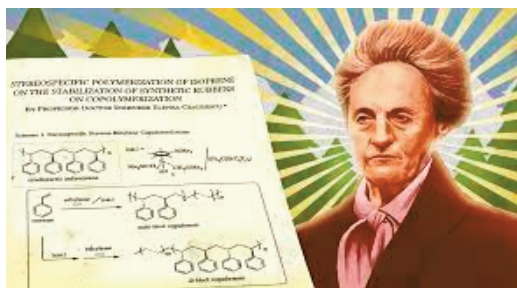
Mînzală Andreea-Gabriela,
clasa a XI-a A

Elena Ceaușescu sau Lenuța a lu' Briceag

Cunoscută și sub numele de Lenuța a lu' Briceag după tatăl ei, Elena s-a născut la data de 7 ianuarie 1916 în comuna Petrești, județul Dâmbovița.

A crescut și a învățat în satul ei natal ajungând mai tarziu laborantă la Institutul de Cercetări Chimice din București cu funcția de directoare la același Institut. Au existat multe controverse și încă există multe dubii legate de teza de doctorat a acesteia. Se spune că ar fi fost făcută în străinătate, deoarece România la momentul acela nu ar fi avut aparatele prezentate în acea teză. Totul ar fi fost plagiat pentru că lipsa cunoștințelor elementare în chimie o dădeau de gol.

A devenit mai apoi în anul 1937 membră de partid (Partidul Comunist Român).

Se spune despre „tovarășa” că nu a studiat prea mult la viața ei, însă era o femeie foarte puternică și de un caracter foarte tare. A dat naștere la 3 copii: Zoia, Valentin și Nicu Ceaușescu, aceștia fiind în permanență sub privirile mamei lor.

Elena Ceaușescu s-a căsătorit cu omul alături de care moare în 1989, dictatorul Nicolae Ceaușescu. La o lună după căsătoria celor doi, din 1949, a apărut pe lume primul lor copil, Valentin, singurul care mai trăiește în zilele noastre.

A devenit cea de-a doua și cea mai importantă persoană în stat după soțul ei, din punct de vedere politic, acest lucru dându-i titlu de cea mai puternică femeie recunoscută în Republica Socialista România.

Bibliografie:

- Behr Edward, Sărută mâna pe care n-o poți mușca, Ed. Humanitas, București, 1999
- Cartianu Grigore, Sfârșitul Ceaușeștilor - Să mori împușcat ca un animal sălbatic, Ed. Adevărul Holding, București, 2010
- Adevărul despre teza de doctorat a Elenei Ceausescu, Scurt documentar in 4 parti - 26 iunie 2012 Jurnalul Național.

Panait Ana Maria,
clasa a XI-a F

SERVICIUL SPECIAL DE INFORMAȚII ROMÂN - 1940

În perioada predecesoare și în cea imediat apropiată declanșării celui De-al Doilea Război Mondial, teritoriul românesc a devenit zona de maximă importanță în ceea ce privește interesele germane, franceze, sovietice și engleze.

Obiectivul principal al românilor era restabilirea tuturor granițelor țării, s-a recurs la o laborioasă activitate de întemeiere și restructurare a instituțiilor care puteau fi de folos în acest scop. România a căutat să-și păstreze naționalismul, tradițiile etno-culturale cât și statutul, și bineînțeles să recupereze teritoriile ce-i fuseseră luate cu forță în vara anului 1940. Păstrarea stării de neutralitate față de taberele angajate în război care fusese declanșat în septembrie 1939 (cauzat de atacurile Germaniei și a Rusiei bolșevică asupra Poloniei) devenise nerealizabilă, iar unica soluție se impunea drept alianța cu cel mai puternic stat.

Transformarea Serviciului Secret în Serviciul Special de Informații (SSI)

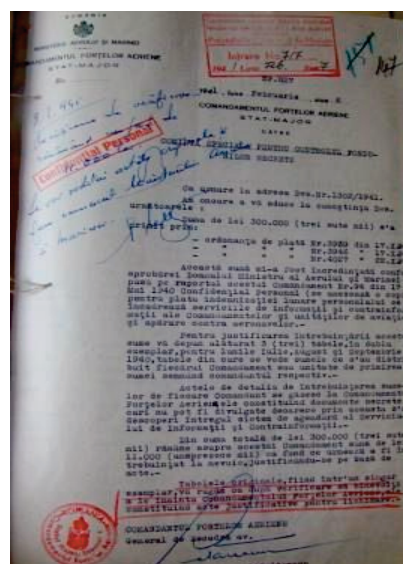
Generalul Ion Antonescu, conducător al statului, necesita un mijloc puternic și eficient prin care să fie ținut la curent cu evoluția și prospectele raporturilor diplomatice a operațiunilor militare. Astfel ia naștere Serviciul de Informații al armatei, destul de slăbit la acea vreme, în urma evenimentelor din 3-6 septembrie 1940, ce cauzaseră prăbușirea regimului autoritar al regelui Carol al II-lea, puterea fiind preluată de către generalul Ion Antonescu. Astfel, la data de 9 octombrie 1939, s-a publicat în Monitorul Oficial Decretul-lege pentru constituirea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, în care apare pentru prima dată denumirea de Serviciul Special de Informații (SSI).

Decretul prevedea ca SSI să se subordoneze direct Ministerului Apărării Naționale, șeful Serviciului având gradul de director general, iar personalul nefăcând parte din corpul funcționarilor publici.

SSI activa pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri și se subordona direct conducătorului statului, iar ca dotări financiare, logistice și administrative depindea de Ministerul Apărării Naționale și Secretariatul General. Ulterior, s-a revenit asupra acestui aspect deoarece funcționarea SSI-ului a fost considerată nesatisfăcătoare pentru a conferi vigurozitate activității informative.

Astfel intuind inevitabilul conflict violent cu „Garda de Fier”(organizație politică, ce avea elemente aventuristice), ce urmăreau să anexeze în totalitate conducerea statului.

La 12 noiembrie 1940, a fost elaborat un nou Decret-lege privind organizarea și funcționarea SSI, oportunitate prin care a fost pus în funcția de director general Eugen Cristescu(fost șef al Siguranței, recunoscut a fiind un rival de temut al mișcărilor politice extremiste de dreapta și de stânga, respectiv un adevărat inovator și deschizător de drumuri). Acesta a urmărit să realizeze trei mari obiective: determinarea strictă a subdiviziunilor și crearea unor organe noi(necesitatea a fost simțită în situația de campanie), dezvoltarea structurilor de căutare informativă și sporirea organelor de căutare informativă. Iar aparatul informativ-operativ a rămas împărțit în două secții : Secția I- Informații și Secția II- Contrainformații.

Concluziile formulate de șeful Secției I au fost: " Pentru cazul de război trebuie ca din timp de pace să se organizeze, încadreze, doteze, instruiască și antreneze agenții informatori parașutași, putând executa misiuni variabile [...] „.

Eugen Cristescu

Traian Borcescu

Reorganizarea din noiembrie 1940 a rămas în vigoare până în ianuarie 1942, atunci când a fost ales în funcția de director general Eugen Cristescu, iar funcția de subșef a rămas neocupată până în septembrie 1943, când a fost ocupată de coloneul Ion Lissievici, ulterior după plecarea acestuia la stagiul pe front, îi este luat locul de către colonelul Traian Borcescu. Acesta avea ca obiectiv fundamental verificarea și completarea informațiilor interne. Borcescu redacta note informative cu caracter politic și socio-economic, iar, săptămânal, trei buletine informative interne privind starea în rândul universităților, paturilor muncitorești și mediilor diplomatice.

Remarcând cum nemții "nu joacă corect,, , Cristescu a optat la un șiretlic, respectiv a grupat în Secția IV toate elementele cu vederi filogermane. El a urmărit să "curețe,, celelalte Secții ale SSI-ului de componente nemțofile, pe care le-a grupat la un loc pentru a le putea urmări mai ușor.

A fost creată o relație specială între SSI și celelalte instituții publice, pentru a înlesni comunicațiile în situații neobișnuite. De asemenea, a fost creată Secția de Filaj și Cenzură, care avea drept sarcini investigarea documentelor destinate străinătății, reținându-le pe cele ce încălcau legea statului român sau care puteau aduce daune din punct de vedere militar, politic sau social. Iar prin regulament s-a interzis funcționarilor să facă declarații referitoare la activitatea de serviciu în afara instituției, chiar și după ce o părăseau.

Bibliografie:

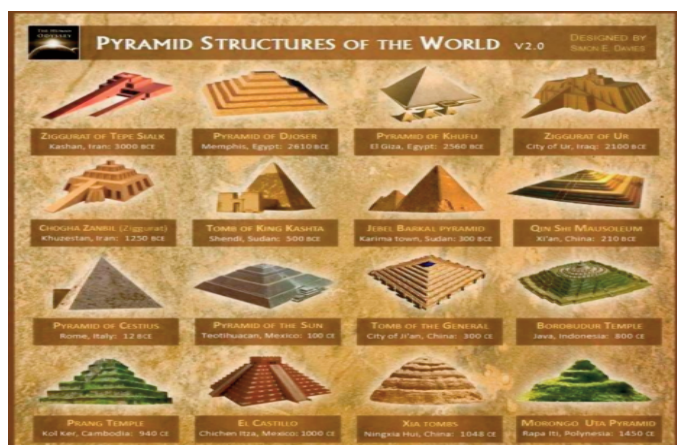
- Serviciul secret de informații al României din memoriile lui Eugen Cristescu, Emil Streinu, 2016;
- Traian D. Lazăr, Iuliu Maniu și serviciile secrete: 1940-1944, București, 2006;
- <https://historia.ro/sectiune/general/serviciile-secrete-in-timpul-celui-de-al-doilea-lea-război-mondial>;
- Lionede Ochea - Serviciul Special de Informații al României pe frontul de sud, 1940-1944, Editura Pamântul, 2006,

Balosin Raluca Alexandra,
clasa a XI-a F

„Misterul creează fascinație,
iar fascinația este baza dorinței omului de a înțelege”
Neil Armstrong

De ce au construit anticii piramide
în întreaga lume?

Piramida este o structură tridimensională la care suprafețele superioare sunt triunghiulare și converg spre un punct (apexul). Aceste monumente fascinante pot fi găsite peste tot în lume, sub diferite forme, aproape toate culturile antice având piramide ce pun la îndoială modul în care istoricii clasici privesc vechile civilizații. Egiptenii dețin cele mai cunoscute piramide care rezistă și acum, nimeni nereușind să înțeleagă scopul real al acestor construcții.

Au fost ele într-adevăr concepute pentru a servi drept morminte? Sau poate erau folosite ca depozite, monumente în onoarea zeilor? Sau – așa cum tot mai mulți încep să creadă – este, oare, posibil ca piramidele să fi fost construite pentru a capta energiile naturale ale planetei și ale universului? Care este principalul scop al piramidelor?

După ce ne dăm seama că unele dintre ele sunt aliniate, precum cele de pe Platoul Gizeh, sunt aliniate astronomic, misterul devine tot mai profund.

Adevărul este că, deși am încercat din răspuțeri să pricepem principiile fundamentale ale piramidelor construite de antici, încă nu avem nici cea mai vagă idee despre cum au fost capabile aceste civilizații să construiască ceva atât de grandios și, mai ales, de ce.

Uitându-ne la piramidele de pe Platoul Gizeh, la cele de la Teotihuacan sau chiar și la cele din China, vom observa faptul că toate par a fi aliniate cu anumite constelații.

Piramidele din Egipt au o legătură strânsă cu constelația Orion, care pare să fi fost foarte importantă nu doar pentru egipteni, dar și pentru azteci și predecesorii lor, chinezi și alte civilizații din lumea întreagă.

Cum au fost acești oameni, considerați primitivi, capabili să poziționeze monumente cu o asemenea precizie? Acesta rămâne una dintre cele mai mari enigme ale istoriei.

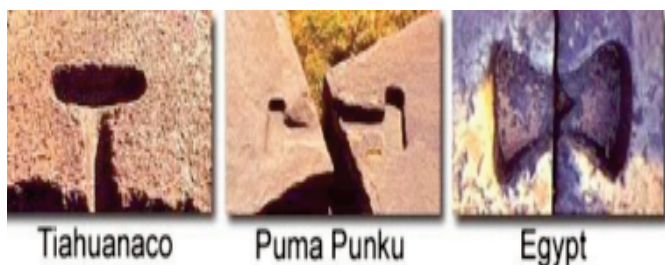

Clame de metal-dovada unei tehnologii antice dispărute?

În templele megalitice și pe multe alte monumente preistorice din pot fi observate aceste clame de metal. Oare sunt dovada faptului că o civilizație avansată a locuit o dată pe Terra, iar acum așteaptă să fie redescoperită?

T-uri misterioase, sculptate în piatră, au fost descoperite la Tiahuanaco, Ollantaytambo, Koricanha și în situl de la Yuroc Rumi, Vilcabamba.

Aceste clame au mai fost folosite la construcția Parthenonului, dar și în Mesopotamia, Egipt, Cambodgia. Cum s-a propagat această tehnologie străveche în toate colțurile lumii?

Svastica, simbolul ocult prezent în aproape fiecare cultură.

În sanscrită, svastica se traduce prin „bunăstare”. Simbolul a fost folosit de hinduși, budiști și jainiști vreme de secole, considerându-se că este, la origini, un simbol indian. Este clar că simbolul este pozitiv. În hinduism, svastica este un simbol sacru, asociat un norocul și prosperitatea. În prezent, din cauza preluării simbolului de către naziști, există ideea preconcepută conform căreia svastica reprezintă răul și moartea.

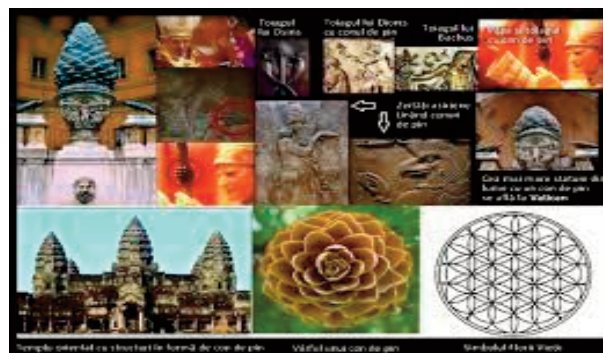
Arheologii au avut păreri împărțite despre originea exactă a svasticii. Cercetările recente au arătat că cel mai vechi obiect cu motive în formă de svastică este o pasăre sculptată din fildeșul unui mamut, descoperită în așezarea paleolitică Mezine (Ucraina), care datează din 10.000 – 12.000 î.e.n.

Una din primele culturi care au folosit acest simbol controversat este Cultura Vinca (ce se întindea în jurul Dunării, în România, Serbia, Bulgaria și Macedonia). De ce acest simbol se găsește în aproape toate culturile? Un mister ce nu va putea fi elucidat vreodată.

Conul de pin – un simbol al puterilor oculte ale minții?

Conul de pin se regăsește pe monumente construite de asiatici, babilonieni, egipteni, greci sau romani. În mod bizar, conul de brad pare să fi avut aceeași semnificație în toate aceste culturi, și anume glanda pineală sau „cel de-al treilea ochi”. Din Roma antică în Mesopotamia, conul de pin sau de brad este, fără îndoială, unul dintre cele mai misterioase simboluri ce se regăsesc în arta și arhitectura antică. Mulți cercetători susțin că simbolul conului de brad se referă la cel mai înalt grad de iluminare, lucru recunoscut în aproape toate culturile antice. La fel ca piramidele și clemele de metal, răspândirea acestui simbol rămâne o enigmă.

Bibliografie:

- Simboluri sacre. Popoare, religii, mistere, Adkinson, Robert, Art Grup Editorial, 2018;
- <https://www.lovendal.ro/wp52/conul-de-pin-simbolul-secret-al-celui-de-al-treilea-ochi-se-afla-inserat-in-toate-colturile-lumii/>;
- <http://www.cunoastelumea.ro/istoria-interzisa-simboluri-oculte-care-fac-legatura-intre-civilizatiile-antice/>

Mihai Daria Alexandra,
clasa a XI-a F

Istoria vinului

Vinul este produs de mii de ani. O primă apariție a vinului este în Georgia, în anul 6000 î. Hr. urmată de Iran, 5000 î. Hr. și Grecia (4500 î. Hr.). Vinul a fost întodeauna în strânsă legătură cu religia, fiind prezent în fiecare cult.

În antichitate grecii s-au închinat lui Dionisos sau Bacchus și Romanii Antici au continuat tradiția. Consumul de vin ritualic a făcut parte din practica evreiască din vremurile biblice și, ca parte a euharistiei care comemora Cina cea de Taină a lui Isus, a devenit și mai esențial pentru Biserica creștină.

Deși islamul interzicea în mod nominal producerea sau consumul de vin, în timpul epocii de aur, alchimiști precum Geber au fost pionieri în distilarea vinului în scopuri medicinale și industriale, cum ar fi producția de parfum.

alchimistul
Geber

Vinul a jucat un rol important în viața ceremonială egipteană antică. O înfloritoare industrie de viticultură regală a fost înființată în Delta Nilului după introducerea cultivării strugurilor din Levant, în Egipt, 3000 î.Hr. Industria a fost cel mai probabil rezultatul schimburilor între Egipt și Canaan în perioada timpurie a epocii bronzului, începând de la cel puțin secolul al XXVII-lea î.Hr - dinastia a treia, începutul perioadei Vechiului Regat. Scenele de vinificație de pe pereții mormintelor erau nelipsite. Până la sfârșitul Vechiului Regat, cinci vinuri distincte, probabil toate produse în Delta, au constituit un set canonic de dispoziții pentru viața de apoi.

Imperiul Roman a avut un impact imens asupra dezvoltării viticulturii și enologiei. Vinul a făcut parte integrantă din dieta romană, iar vinificația a devenit o afacere precisă. Aproape toate marile regiuni producătoare de vin din Europa de Vest au fost create în perioada Imperiului Roman.

Au fost dezvoltate multe soiuri de struguri și tehnici de cultivare. Butoaiele (inventate de gali) și recipientele de sticlă (inventate de sirieni) au început să concureze cu amforele de teracotă pentru depozitarea și transportul vinului. În urma invenției grecești a șurubului, presele de vin au devenit comune în vilele romane.

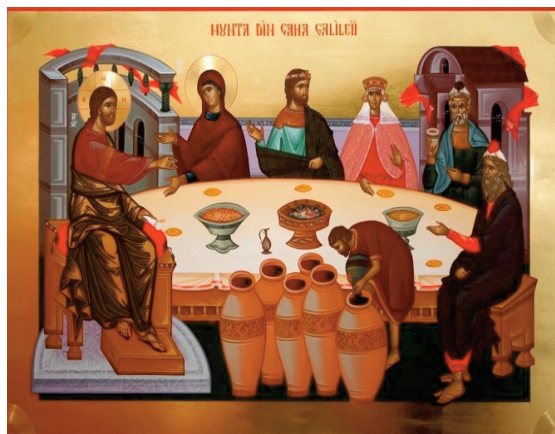
În Grecia antică, vinul era considerat o bautură de elită iar romanii l-au inclus în dieta lor, determinând astfel apariția și dezvoltarea industriei vinului. În centrul vieții sociale și intelectuale grecești a fost simpozionul, care însemna literalmente „să bem împreună”. Într-adevăr, simpozionul reflectă pasiunea grecilor pentru un amestec de vin și conversație intelectuală. Vinul era prezent la sărbători, la ceremonii religioase, ca medicament sau ca antiseptic și, nu în ultimul rând, ca aliment furnizor de elemente nutritive.

Istoricul latin Xenofon susține că, patria cea veche a Geto-Dacilor, Tracia, era o regiune viticolă, cauză pentru care și era considerată ca fiind locul de naștere a zeului vinului, Dionysos. Descriind expediția lui Lysimach în Dacia, Diodorus Siculus relatează că Dromichete a dat un banchet în timpul căruia: „Pe urma servi celor dintâi vin în cupe de aur și argint, iar sieși și la ai săi în cupe de corn și de lemn, după obiceiul geților”. Strabo în Geografia (VII. 3, 11) susține că la geți cultura viței de vie era destul de răspândită până când marele preot Deceneu i-a convins pe daci să distrugă viile și să trăiască fără vin.

„Ajungând în fruntea neamului său, care era istovit de războaie dese, getul Burebista l-a înălțat atât de mult prin exerciții, abținere de la vin și ascultare frații de porunci, încât, în câțiva ani, a făurit un stat puternic și a supus geților cea mai mare parte din populațiile vecine. Ba încă a ajuns să fie temut și de romani”. Aceasta relatare este întărită de către poetul Ovidiu, exilat la Tomis, care afirmă că în Dobrogea timpului său „nici vițele cu cârceii lor nu se împrietenesc cu ulmul”.

CREȘTINISMUL ȘI SACRALITATEA VINULUI

După prăbușirea părții de vest a Imperiului, supraviețuirea viticulturii europene a fost strâns legată de răspandirea creștinismului. Biserica a pus strugurii și vinul în fruntea simbolismului său, contribuind astfel la păstrarea producției de vin în Europa creștină, dincolo de păstrarea metodelor de cultivare. Deși Dionysos și Bacchus, două zeități antice asociate cu strugurii și vinul, erau prezente în mitologia greacă și romană, simbolismul vinului a devenit mult mai important în creștinism.

Textele religioase ofereau de fapt numeroase sfaturi cu privire la metodele de cultivare a viței de vie, conservarea și consumul moderat de vin. Terenul agricol, pe care a fost cultivată podgoria, a fost considerat treptat „împărăția lui Dumnezeu”, iar vinul, băutura rituală cu valoare euharistică, a fost numit „sângele Mântuitorului”.

Bibliografie:

- <https://www.vievin.ro/istorie/>;
- [https://wine.md/blog/povestea-vinului-istoria](https://wine.md/blog/povestea-vinului-istoria;);
- Ian Tattersall și Rob DeSalle, Istoria vinului, Editura Arts, 2017;
- <https://www.stelian-tanase.ro/istoria-vinului/>;
- <https://historia.ro/sectiune/general/vinul-san-gele-zeilor-576667.html>;
- ENCICLOPEDII PENTRU TOTI , VINURILE LUMII , ISTORIA VINULUI, Editura Litera, 2009.

Stîngaciu David,
clasa a XI-a C

Istoria lalelelor

Dupa pensionarea sa, Busbecq a documentat cele văzute în cartea sa „Cele patru epistole ale lui A. G. Busbequius privind ambasada sa în Turcia” (Londra 1676, Olanda 1662).

Termenul de lălea „tulipa” (latina) se trage din turcescul „tulbend” (turban) cu care floarea se aseamănă.

Lalelele din Turcia descoperite de Busbecq nu erau lalele sălbatice, ci lalele de grădină, cultivate cu scop ornamental încă din antichitate.

Busbecq

Augier-Ghislain de Busbecq
(1522-1591)
fils du Seigneur de Bousbecque

Soliman I

Prima manie creata de lalele a avut loc în anii 1500 în Imperiul Otoman, din acea vreme, condus de Sultan Suleiman I (1494 – 1566). Laleaua a început a fi cultivată intens pentru sultan și anturajul său.

În 1574 Selim al II-lea al Turciei a făcut o comanda lui Sherriff al Aziz pentru 50.000 bulbi de lalele. Acest lucru arata ca productia comercială a lalelei era foarte bine dezvoltată la acea dată din moment ce puteau onora comenzi atât de mari.

Istoria lalelelor în Olanda începe în 1583 când botanistul Carolus Clusius descopera lalele crescând în Viena.

Carolus Clusius (1526- 1609) a fost angajat ca botanist la curtea austriacă, în Viena din 1574 până în 1588. După ce a fost exclus de la curtea austriacă s-a retras în Olanda.

În secolele XVII și XVIII laleaua a fost în continuare cea mai căutată și apreciată floare din Europa, răspândită de olandezi. De aceea numele lalelei este sinonim cu Olanda.

Bibliografie:

- <https://tulipshop.ro/blog/istoria-lalelei>;
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Lale>;
- Album: Istoria lalelei, Amos News, 2010.

Candrea Călin Vicențiu,
clasa a IX-a F

Lalelele au fost aduse în Europa din Turcia, fiind răspândite pe scară largă dincolo de aria lor naturală.

Diverse forme de lalele din nordul Italiei, Franței și Elveției, recunoscute anterior ca specii separate ale grupului Neotulipae, sunt descendenți ai lalelelor de grădină a lui Gesner.(un mare naturalist elvețian din secolul al XVI-lea).

Deși aceste flori sunt sinonime cu Olanda, lalelele nu sunt originare din Olanda și nici olandezii nu sunt primii care au cultivat aceste frumuseți ale naturii. Obsesia olandeza pentru aceste flori face parte din istoria relativ recentă a lalelei.

Lalelele sunt originare unui coridor din Asia Centrală ce se întinde de-a lungul paralelei de 40 grade între Nordul Chinei și Sudul Europei.

Prima mențiune a unei lalele este găsită pe un vas cretan, datată ca fiind de acum 3500 – 4000 de ani, decorat cu ceea ce pare a fi lalele. Există referințe ce pot fi considerate ca fiind lalele încă din timpul Cruciadelor (sec. XI – XIII).

Însă prima referință la lalele, ca floare cultivată este făcută de ambasadorul austriac Fleming Augier Ghislain de Busbecq care a văzut pentru prima oară lalele în Adrianopol prin 1554. Acesta marturisea că a văzut „o abundență de flori pretutindeni, narcise, zambile și ceea ce turcii numesc Tulipan”.

Colectivul de coordonare:

Director: prof. Gabriela Bocsok
Director adj: prof. Mihaela Tudor
Consilier educativ: prof. Mihaela Fiștoc
Informatician: Cristi Palcău

Colectivul de redacție al elevilor:

David Stîngaciu (a XI-a C)
Candrea Călin Vicențiu (a IX-a F)
Nițulescu Ana Maria (clasa a IX-a D)
Terteleac George (clasa a XI-a A)
Hîrșu Florian (clasa a XI-a F)
Mușat Maria (clasa a XI-a A)

Coordonatori:

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953

bibliotecară Mihaela Voicu
prof. Dorin Cristea
prof. Daniela Pîrlog
prof. Viorel Amăricăi

COLEGIUL ECONOMIC
Mihail Kogălniceanu

FOCSANI

